

[Grønberg.]

højelser m.v. Loven trækker nu grænsen ved kommuner, hvis indbyggertal pr. 26. september 1960 oversteg 9.000. Var der noget i vejen for at ændre denne dato til datoen for den seneste folketælling, den 9. november 1970, eller simpelt hen anvende de seneste tal, som findes for kommunernes indbyggertal, tallene pr. 1. januar 1972, og samtidig forhøje tallet 9.000 til f.eks. 40.000? Herved ville antallet af kommuner, hvor loven kommer til at gælde — det er nu 71 — kunne nedsættes til forholdsvis få, nemlig de større byområder, Københavnsområdet, Århus, Odense, Ålborg og Esbjerg og måske endnu nogle større købstæder. Hvis grænsen sættes til 40.000, vil der kun være huslejenævn i Randers, Fredericia, Silkeborg, Herning, Vejle, Kolding, Horsens og Helsingør, medmindre kommunalbestyrelserne bestemmer noget andet — det har man vist allerede gjort i Herning.

Endvidere kunne retsforbundet tænke sig en bestemmelse, hvorefter lejen i privat nybyggeri gives helt fri fra 1. april 1974, at forstå således, at huslejenævnene ikke mere skal godkende lejen, hvis udlejning første gang finder sted pr. 1. april 1974. Med den nuværende rentefod på omkring 15 pct. og de stærkt stigende priser på arbejds løn og materialer vil lejen i nybyggeri være så høj, at den regulerer sig selv ved udbud og efterspørgsel. Det må forudses, at de byggerier, der er i gang i dag, måske ikke kan udlejes til kostprisen, og under disse omstændigheder betragter retsforbundet huslejenævnets virksomhed på dette område som overflødig.

Retsforbundet opfordrer boligministeren til at fremkomme med ændringsforslag på disse to punkter, og det kan sagtens nås inden 1. april 1974, hvis regeringen har den fornødne politiske vilje.

Boligministeren (Johan Philipsen):

Må jeg først fremkomme med et par generelle betragtninger. Den første skal være den, at jeg har oplevet nogle gange her i dette ting, at man i fællesskab har væltet også fælles synder ud over den boligminister, der nylig var udnævnt. Men det har jeg i og for sig ingen kommentarer til, det er en del af spillets regler.

Den anden generelle betragtning skal være en gentagelse af, hvad jeg fik sagt i det lange samråd i folketingets boligudvalg, nemlig at det, der for mig og for venstre er det væsentlige, når vi skal drøfte en langsigtet boligløsning, det er, at vi får samling af så mange medlemmer i dette ting, at selv et jordskred ved et valg ikke kan ændre denne lovgivning. Det er i hvert fald en af de ting, vi har fælles erfaring for, at et snævert flertal for en lovgivning, der drejer sig om så mange menneskers forhold, er ikke hensigtsmæssigt.

Jeg bliver næppe modsagt af nogen, når jeg siger, at der ved regeringens tiltræden var megen usikkerhed i dette land om, hvorledes olieforsyningen ville påvirke befolkningens gøren og laden, vor beskæftigelse, indtjening m. v. Der var endvidere en betydelig usikkerhed om, hvorvidt oliekrisen kunne få ganske væsentlig indflydelse på en række folks indtægter, som denne lovgivning angår, og det er næsten alle. For det tredje var vi i en situation, hvor det var vældig uoverskueligt, hvilket tempo inflationen ville have i indeværende år, og hvilke indtægter de forskellige grupper af befolkningen skulle regne med — og begge dele er af væsentlig betydning i forbindelse med en ændring af boligsikringen. For det fjerde ville jeg gerne have fast grund under fødderne, hvad angår ét spørgsmål mere, hvilket jeg desværre ikke får. Jeg havde håbet, at det samordningsudvalg, der er nedsat for lang tid siden til at undersøge det kedelige samspil imellem sociale ydelser og skatten, skulle komme frem til et resultat, der ville reducere vore problemer på det område. Det, jeg hidtil har hørt fra dette udvalg, er absolut negativt. Det betyder, at vi nok må indstille os på stadig væk at give sociale ydelser, herunder boligsikring, til personer, der i realiteten betaler betydelige skatter — med alt, hvad det indebærer.

I øvrigt takker jeg for den indirekte tilslutning til de to foreliggende lovforslag, som lå i ordførernes udtalelser, og jeg takker specielt for de udtalelser, der er faldet om vilje til at gå gang med arbejdet, vilje til at gå i gang, så drøftelserne i den kommende vinter eventuelt kan nøjes med at ende i en folketingsbeslutning på grundlag af en aftale, hvorved vi med fornøden sikkerhed bin-